

Той я прегърна и целуна. Тържествено и благоговейно - както се целува икона.

- Сбогом!

Рано сутринта, една дружина конници изпроводи Ефросина в затворена кочия чак до Мосинопол. Със себе си тя носеше една тежка кожена кисия, препълнена с новоизлезлите калоянови златници и едно препоръчано писмо до челника на българската войска в града.

Цар Калоян бе изплатил най-големия дълг на младостта си, но затова пък в сърцето му бе нахлула ~~с ледени стъпки~~ още по-<sup>ледена</sup> безнадеждна пустота, още по-~~мрачна~~ самотност. Дори споменът бе отказал <sup>а</sup> замайващата си утеха на тази изморена от разкаяния, тревоги и горчивини душа.

И Калоян се впусна с бесен устрем в борбата на племето си...

Филиповград бе вече негов. Покорен, наказан. За ужас и пример на другите градове. Сега идеше редът на Адриановград, Димотихон и Солун.

### Глава XXXI

Вече никой не можеше да го спре. Нито възстанията, които избухнаха в България, нито заплахите на папата. Веднаж тръгнал - нямаше вече връщане назад. Сега, с развързани ръце, Калоян можеше свободно да използва страшната мощ на своята огромна воля.

Папата го укоряваше, молеше, заплашваше. Заклинаше го да пусне на свобода Бохуен, да престане с преследването на латините. Но Калоян знаеше много добре, че все пак Инокентий III държи много по-вече на това, да не загуби един новопокръстен в католичеството народ. И наистина, всички заплахи излязоха само празни закани.